

10 Söndagen efter Trefaldighet

1 Årg. Ev. Joh. 15:1-9

I.N.J

"Utan mig kan ni ingenting göra" (Joh. 15:5).

Låter det negativt? Hade vi blivit gladare om Jesus hade sagt: *"Utan mig kan ni göra allting"*? Hade det stått så hade det kanske låtit fint – men det hade inte varit evangelium! Men nu är det evangelium att jag är inte bara är *beroende* – utan faktiskt *livsberoende* av Jesus! Det är vad liknelsen om vinträdet och grenarna ville lära oss idag. Det är det allra härligaste, ja det mest underbara evangelium att vi är....

ÄMNE: LIVSBEROENDE AV JESUS

1. Livsberoende av Jesus – det är trons innebörd.

Ordet *"tro"* kan förklaras på mer än ett sätt. Ofta – för att inte säga *allt för ofta* – blir något som angår *förståndet* och engagerar *intellektet*. Det gäller att äga insikt trosläran och bejaka trosinnehållet. Och visst är det viktigt. Som kristna tror vi inte *"rätt ut i luften"*. Med Paulus säger vi: *"Jag vet vem jag tror på"* (2 Tim 1:12).

Men kristen tro är inte främst *åsiktsgemenskap* med Jesus, utan *livsgemenskap* med honom. Det handlar om livsberonde. Bilden av vinstocken och grenarna gör den saken klar för oss. Kanske hajar vi till! Skulle verkligen kristen tro vara något så enkelt och okomplicerat? Som en ranka på en vinstock? Som en gren på ett träd? Buren av någon annan. Inte av mig själv. Jo, just så enkelt är det! Paulus påminner om det: *"Det är inte du som bär roten utan roten som bär dig"*. Rom 11:18

Att vara kristen handlar alltså om att erkänna att man är just *beroende*. När du därför får frågan om du tror, eller du själv undrar, om du verkligen har någon tro, då är det egentligen en enda sak du behöver svara på och det är om du behöver Jesus. Som vi sagt - av naturen inbillar vi ju oss gärna att vi är *oberoende* – också i det andliga, utrustade med fri vilja och naturliga krafter att lyda Guds bud och att göra hans vilja.

När man nås av kallelsen till lärjungaskap, då tror man väl gärna, att det här skall man klara av – om inte *helt* på egen hand – lite hjälp får man nog allt ha av Gud ändå – men i huvudsak skall man väl fullgöra sin del av avtalet. Det är väl därför vi i början inte så gärna vill höra om vad Jesus gjort för oss! Vi tycker det är både

onödigt och krångligt detta med försoningens kors, vårt behov av nåd och förlåtelse. Det tar sin tid att inse att vi bara är grenar – grenar på Jesu livsträd, att vi måste ta emot allt från honom - suga till oss som grenarna suger till sig saven eftersom grenen inte har liv i sig själv, bara genom sin förening med stammen.

Det är så gott att få styrka under den sanningen idag: Vi är bara grenar! De är idel evangelium, och ett kramplösningsmedel för alla kristna som är *fullständigt tröttkörda* i sin kristendom därför att de har gjort tron till en mänsklig aktivitet, som de inbillar sig skall göra dem fromma och välbehagliga för Gud. Sann tro, handlar därför också om *insikt*, att förstå vem jag själv är, bara en liten gren på det livsträd som är Jesus, inympad i honom genom mitt dop, inte därför att jag är något märkvärdigt, utan därför att han älskar mig och vill ha mig till sin egen. Det som gör att jag vågar kalla mig kristen och kan säga: "*Jag tror!*" – det är inte att jag skulle vara bättre än andra, utan detta att jag inte är bättre än att jag behöver Jesus!

2. Livsberoende av Jesus – det är helgelsens förutsättning.

Vi skall ju bära frukt, säger Jesus, t.o.m. "*rik frukt*", frukt som förhärskar Gud. Och vi förstår vad det handlar om, goda gärningar av olika slag som vittnar om vår tro och vem vi tillhör. Vad orden om vinstocken och grenarna också ville göra klart för oss idag, det är att inte heller i helgelsen är fråga om vårt eller vårt eget. Också här är vi beroende.

När därför rubriken i evangelieboken idag är "*Nådens gåvor*" då påminns vi om att förutsättningen för att bära frukt, vare sig det nu gäller de där enkla, vardagliga gärningarna eller det gäller det vi skulle kalla de särskilda nådegåvorna, som t.ex. profetians, tungotalets eller helandets gåva, det är *Jesus*. Vi vet att han vill att vi skall bära frukt. Men vilka, och i vilken omfattning, det är inte vår sak. Det bestämmer han! Vår viktigaste uppgift är, *att bli kvar i honom!*

Men vi vill ju så gärna märka att vi bär frukt – eller hur! Vi ber om det: "*Gud låt mig bära frukt i år, den frukt som dig behagar!*". Och då, när vi ser närmare efter, då märker vi, att så värst fruktbärande är vi inte. Och så tänker vi med förskräckelse på Jesu ord: "*Den som inte är kvar i mig blir som grenarna som kastas bort och vissnar; de samlas ihop och läggs på elden och bränns upp*".

Håller vi på att tappa livsförbindelsen med honom? Nej, just detta att vi inte märker att vi blir bättre, det är det som kallas *Guds kärleksfulla tuktan*. Han döljer helgelsens verk för oss. Vi har så lätt för att glömma att det inte är vi som bär roten, utan roten som bär oss. Och helgelse, det handlar inte om att vi skall bli något i oss själva. Helgelse handlar om att Jesus skall prägla oss och göra oss till dem Gud avsåg i skapelseögonblicket. Rankor på en vinstock, det skulle vi vara

– inte julgranar, utstyrda med färggranna dekorationer som vi kan göra oss märkvärdiga med, som andra skall beundra och begäpa och som får oss att känna oss riktigt heliga och fromma. Nej, hur var det nu Jesus sade i vår text, jo: *”Min Fader förhärligas när ni bär rik frukt!”*.

Som jag sade – det handlar om Guds kärleksfulla tuktan. I evangeliet säger ju Jesus: *”Min fader är vinodlaren. Varje gren i mig som inte bär frukt skär han bort, och varje gren som bär frukt ansar han, så att den bär mer frukt”*. När Gud gör detta med oss, då känns det. Ja, det gör ont - när man märker så lite av denna livsförvandling, när man liksom inte kan inhösta en enda ynka liten frukt. Just den känslan, är ett bevis för att Gud handlar med oss. Också i helgelsen handlar det om att vara beroende, livsberoende, att acceptera att helgelsen inte är mitt eget verk, utan Herrens. Det enda villkoret är ju att följa hans uppmaning: *”Bli kvar i mig”*. Så viktigt är detta, att Jesus nämner det inte mindre än åtta gånger i vår text.

Men vad innebär det då rent konkret att bli kvar i honom? Ja, först och främst att bli kvar i hans ord, att lyssna till det, att hämta kraft och näring av det, att fostras vid det! Så viktigt är Jesu ord! Han nämner det själv: *”Ni är redan ansade genom det ord jag har förkunnat för er”*. Visst finns där något vasst och strängt i det Jesus säger. Det lätt att gå förbi det, att bara söka efter tröst, men inte vilja veta av någon bedrövelse. Därför är det så gott att vi har en evangeliebok, med fastställda bibeltexter för varje söndag, även sådana som är svåra, som utmanar och upprör. Vi behöver även det stränga. Hur skulle vi annars kunna växa?

Det är det viktigaste idag – inte att ängsligt att leta efter Andens frukter i ditt liv, eller att begära de utomordentliga nådegåvorna, utan att se till att bli kvar i Jesus. Du är livsberoende av honom. Och är du det, då kommer allt till sin rätt – både de gåvor han utrustat dig med av naturen och de som han verkar i dig. När du släpper taget om dig själv och upphör med att vilja vara något märkvärdigt, när du glömer dig själv och är till glädje och välsignelse för andra, då kan du märka, hur livskraften från Jesus strömmar genom din varelse och du bär frukt för hans rike. Men, grunden för alltsammans är denna – och den skall du hålla dig till: *”Jag lever, fast inte längre jag själv, det är Kristus som lever i mig. Så långt jag ännu lever här i världen lever jag i tron på Guds son, som har älskat mig och offrat sig för mig”* (Gal 2:20).

3. Livsberoende av Jesus – det är det eviga livets början.

I vårt evangelium nås vi inte bara av Jesu uppmaning: *”Bli kvar i mig”*, vi möts också av hans härliga och underbara löfte, att han skall bli kvar hos oss. Inte bara en liten stund, utan *för alltid*. Det handlar alltså om evigheten. Också den har en början, och den börjar – inte först när vi är döda – bortom graven och tiden – som

vi ofta föreställer oss. Nej, det eviga livet, det börjar när man inser och accepterar att man är livsberoende av Jesus. Då öppnas livsflödet från honom till oss. Och det eviga livet, vad är det? Jo, livsgemenskap med Jesus! Liksom kristenlivet här på jorden är livsgemenskap med honom, så är också det eviga livet det! Vi har blivit inympade i det livsträd som heter Jesus Kristus, för att vi skall bli frälsta, för att vi skall leva med honom för alltid – inte för att likt förtorkade grenar ”*skäras bort*” eller ”*läggas på elden och brännas upp*”.

Så livsnödvändig är alltså Jesus! Varför skulle jag annars predika om honom söndag efter söndag? Det är livsviktigt att tala om Jesus! Inget kan vara viktigare. På Jesus beror *allt* – precis *allt*. Vi är livsberoende av honom i både tid och evighet. Att våga erkänna att vi är så totalt beroende av honom – och att våga leva i den beroendeställningen, det är trons innebörd, det är helgelsens förutsättning och det eviga livets början. Amen.

Psalmer: 58, 72, 72, 200 v 7-8